միակ պահապան մի կը հսկէ, այն երբեմն փառատեսիլ վանքին տխրատեսիլ և ծեփաթափ որմոց վրայ, որոց ստուերին տակ կը հանգչին վանքին սըրբասուն հիմնադրաց ոսկերք, դարևոր կնձնիք, կաղամախք, նշդարիք և հացիք հաստաբեստ բուներովն. վկայք անցեալ փառաց, կարծես այժմ կ'ողբան վանքին ամայութեան վրայ՝ երբ յանկարծ գերեզմանական լռութեան մէջ կը փչէ քամին։ Այլ կրկին անապակ ջրերով յորդառատ լուսաղբիւրք՝ անտարբեր անցեալ և ներկայ վիճակի վանացս՝ իրենց սառնորակ ջրերով միակերպ կը հոսին։ Վանքիս արժանավայել գաղափար մի տալու համար ընթերցողաց, 'ի մէջ կը բերեմք Յակոբ վարդապետի Կաֆայեցւոյ գրած տողերը, որ բաղդ ունեցել է ականատես վկայ լինելու վանքիս փառացն և ճոխութեան (1694)։

Կամաւ Սուրբ Հոգւոյն ամըն գիմնական,
Յովհաննէս անուն շնորհիւ պետական.
Լեալ նա յաշխարհէն մեծ Սեբաստական,
Կանգնեաց հաւատով զվանքս Սուրբ Նշան։

Ունելով ընդ իւր զփայտըն փըրկչական,
Եկեալ 'ի յաշխարհս փառօք մեծական,
Ամփոփեալ զմասն խնամօք տէառնական,
Վերակառուցեալ զվանքս Սուրբ Նշան...

Բազմք ժողովրդոց մեծ և փոքրկան,
Անչափ բարութեամբ առ 'ի քեզ ուխտ գան.
Հոգւով և մարմնով ցնծան և խնդան.
Ապաւէն ազգիս աթոռ Սուրբ Նշան...

Արտաքոյ ներքոյ պատեալ ամրական,
Սրբատաշ քարիւք ես կամարական.
Մեծ կաթուղիկէ, տուն արքայական,
Ճեմեալ ճեմարան, ճարակ Սուրբ Նշան...